

Muž se zatvářil překvapeně, pak vstal a usmál se. Anglicky s americkým přízvukem řekl: „Vy budete slečna Nicholsonová? Lucy? Čekali jsme vás až za pár dní.“

Okouzující mladá žena, která seděla vedle něj, přikývla na souhlas. Měla havraní vlasy, nakadešené do vln a přichycené v týle. Vysoké čelo a tenké obočí jí propůjčovaly aristokratický vzhled, který neseděl k přátelsky kulatému obličejí a oblému tělu.

„Tohle je Margarita Ricartová,“ představil ji Alfred.

Margarita bystře pohlédla na Lucy a přitáhla jí židli. Hovor se překloupil do španělštiny, ptali se jí na cestu. Margarita byla malá, čilá a oči se jí smály. Alfred se choval maličko upjatě a zdálo se, že je trochu opatrný vůči té nekvakerce, které přijela až z Anglie, aby mu pomáhala. Lucy věděla, že je to Američan, který vystudoval Oxford, ale v jeho španělštině to nedokázala rozpoznat, přízvuk měl stejně dokonalý jako Jamie. Poznala, že oba mluví úmyslně pomalu, aby jim lépe rozuměla, ale zároveň ji napadlo, že si Alfred testuje její jazykové schopnosti. Ukázal do prázdné čekárny.

„Nikdy nevíme, kdy vlaky přijedou, takže tu někdo z nás musí pořád být. Většinou tu obsluhuje skupina místních žen, brzy dorazí. Ale všechny mluví katalánsky a většina uprchlíků jen španělsky.“

„No, teď jsem tady, abych vám pomohla,“ řekla Lucy. „Můžu začít hned.“

Margarita naklonila hlavu a pozorně se na ni zahleděla. „Musíš být unavená.“ Snad proto, že to bylo řečeno se soucitem, Lucy hned pocítila, jak se napětí uplynulých čtyřadvaceti hodin mění ve vyčerpání.

Přikývla. „Pokud mě zrovna teď nepotřebujete, mohla bych si odnést kufřík do ubytovny a vrátit se později?“

V tu chvíli vešel obrýlený Španěl, pokývl Lucy, přistoupil k Margaritě a políbil ji na ústa. Margarita jí představila Dominga Ricarta, svého manžela. Všichni tři nemohli být o moc starší než Lucy – nanejvýš čerství třicátníci, odhadovala. Margarita oslovila oba muže.

„Když už jste tady, co kdybych teď odvedla Lucy do YWCA a všechno jí vysvětlila?“

Lucy si ji okamžitě oblíbila.

Margarita vzala Lucy do úschovny pro kufřík a pak ji provedla pod klenutými kupolemi nádražní budovy na ulici.

„Nejsi moc unavená, zvládneš to pěšky?“ zeptala se jí hlubokým chraplavým hlasem, který jako by neseděl k jejímu malému tělu. „Je to asi tak půlhodinka cesty.“

Lucy ji ujistila, že se po té spoustě hodin ve vlaku ráda projde. Navíc se těšila, že si prohlédne město, které Toma tolik nadchlo.

S těmi barvami měl rozhodně pravdu – prapory a plakáty byly všude. Minula jeden, na němž byli evropští, afričtí a asijské vojáci, se sloganem V INTERBRIGÁDÁCH JSOU LIDÉ Z CELÉHO SVĚTA.

Ulice byly plné lidí, pospíchali, jako by šli pozdě na nějakou schůzku. Většinou měli na sobě modré nebo hnědé kombinézy, mnozí na ni nepokryté zírali, jak ji míjeli.

„To je tou tvou pokrývkou hlavy,“ zasmála se Margarita. „Republikánské ženy je nenosí. A ještě k tomu baskický baret. Uvažuj, jestli nepatříš k nějaké neznámé skupině domobrany.“

Lucy baret rychle nacpala do kabelky.